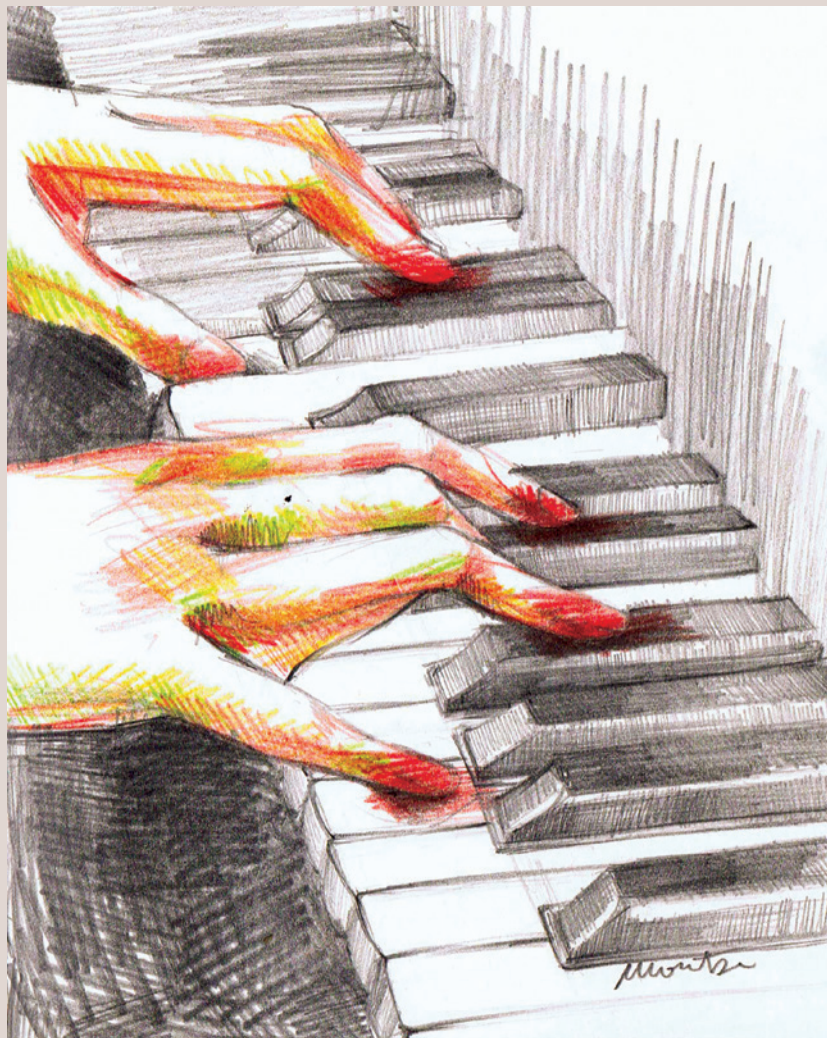

Fornada de pianistes

Lluís de mi, un dia vaig voler ser pianista. Com que de seguida pots fer-lo sonar de manera passable, el piano té entrada fàcil, popular i perillosa. La lluita contra la balena negra acaba cruspint-se inconscients, mediocres i intrèpids, sobretot aquells que, ignorant l'honradesa d'exercir com a repertoristes, pedagogs o acompanyants, gosen fer la carrera d'intèrprets en solitari. Hores de solitud, una carrera llarga i inhumana, una competència acarnissada, i tot per una recompensa exigua, si és que arriba. Per això cal saludar, admirar i no envejar les carreres que desputen.

A les comarques gironines ja hi ha pianistes amb una trajectòria consolidada, com el duo Carles Lama i Sofia Cabruja, que han actuat al Carnegie Hall de Nova York i al Palau de la Música Catalana, amb una discografia al seu darrere que fa goig. O Lluís Rodríguez Salvà, un altre intèrpret a l'entorn de la quarantena que també ha recollit guardons internacionals i crítiques excel·lents. Que no s'adormin damunt els llozers, però, perquè ja tenen nous talents encalçant-los. Voregen la trentena, i han arribat amb la ferocitat pianística ben desperta, treballadors i creatius com els seus predecessors, també amb la monstruosa obstinació de viure del i per al seu art.

Maria Canyigueral (Bordils, 1984) respon a aquest nou perfil de pianistes joves, molt ben formats... i que no troben com tornar a casa. Els estudis superiors la van dur a Londres i allà està desenvolupant la seva carrera, tant en solitari com en formacions de cambra. De tant en tant ofereix concerts en terres catalanes, però a Girona hem estat escassos a donar-li oportunitats d'interpretar i de ser escoltada. Just darrere seu, Carles Marigó (Blanes, 1986), en canvi, ha optat per quedar-se aquí. Per això ha obert el seu perfil al jazz, la improvisació i la composició, sense abandonar el repertori clàssic, que li ha valgut una residència musical a la Pedrera i el debut discogràfic amb Schubert i Rakhmàninov (això sí, combinats amb improvisacions seves). I, no per més jove menys prometedor, tenim Marc Serra (Porqueres, 1991), que ja va irrompre amb força el 2013 guanyant el DBUT!, el concurs de joves intèrprets de les comarques gironines organitzat per Joventuts Musicals. Encara no ha finalitzat del tot els seus estudis a Suïssa, però als concerts que va impartint, sorprèn.

Montse Mayol

Mil·lennistes al piano

Com a pianistes clàssics, el seu repertori arrela als segles XIX i XX, però ells fullen al segle XXI. Tenen excel·lents pàgines web que mantenen amb cura i vigència, cuiden la seva imatge artística, procuren més per l'*streaming* que pels discos físics i miren de no convertir l'herència dels grans compositors en una tradició encarada i repetitiva. Així, el seu repte és encara més gran, perquè ara ja no se'ls demana ser només embalsamadors del capital estètic heretat. Avui dia, ser intèrpret no vol dir ser transmissor o mèdiom. No volem llores que repeteixin el que els discos ja guarden. Volem que dialoguin amb els mestres. Volem que els intèrprets interpretin. Sempre ha estat així, però ara n'han de ser més conscients que mai.